

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 657/2014-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť V. B., zastúpenej advokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha, Česká republika, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co/258/2014-92 z 20. júna 2014 vo výroku, ktorým jej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. B. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2014 doručená sťažnosť V. B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co/258/2014-92 z 20. júna 2014 vo výroku, ktorým jej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom podaným Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 23. apríla 2012 domáhala proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“) zaplata náhrady trov nákladov výkonu trestu v sume 35,43 € s prísl. podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov. V dôsledku rozhodnutia odporcu č. 10119/20012/153 zo 17. augusta 2012 sťažovateľka podaním z 27. augusta 2012 zobrala svoj návrh v časti istiny späť. Na pojednávaní konanom 14. januára 2012 zobrala späť aj návrh v časti úrokov z omeškania; trvala však na náhrade trov právneho zastúpenia.

Okresný súd uznesením č. k. 11 C/97/2012-46 zo 14. januára 2013 konanie z dôvodu späťvzatia návrhu zastavil a odporcu zaviazal zaplatiť sťažovateľke sumu 48,46 € z titulu náhrady trov právneho zastúpenia. Na základe odvolania odporcu krajský súd (prvým) uznesením č. k. 14 Co/238/2013-60 z 31. júla 2013 zrušil uznesenie okresného súdu v časti výroku o náhrade trov právneho zastúpenia a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne okresný súd uznesením č. k. 11 C/97/2012-77 zo 17. decembra 2013 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu trov prvostupňového konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v sume 36,19 €; náhradu trov odvolacieho konania sťažovateľke nepriznal. Na základe odvolania odporcu krajský súd (druhým) uznesením č. k. 14 Co/258/2014-92 z 20. júna 2014 uznesenie okresného súdu potvrdil a zároveň rozhodol, že *„Navrhovateľke sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva“*, čo odôvodnil tým, že *„Navrhovateľka bola v odvolacom konaní úspešná (má nárok na náhradu trov) a hoci si náhradu trov právneho zastúpenia uplatnila, jej právny zástupca ich nevyčísľil, a preto mu podľa § 151 ods. 2 O. s. p. nemohli byť priznané.“*. Uvedené rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 18. augusta 2014.

Sťažovateľka sťažnosťou napáda výlučne druhý výrok uznesenia krajského súdu č. k. 14 Co/258/2014-92 z 20. júna 2014, pričom poukazuje na odôvodnenie svojho podania z 25. februára 2014 označeného ako „*Vyjádření k odvolání žalované*“, v ktorom prostredníctvom právneho zástupcu navrhla, aby odvolací súd „*žalobkyni přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení, t. j. k dnešnímu dni odměnu a paušální náhradu na 1 úkon právní pomoci (toto podání)*“. Právny zástupca v tomto podaní odmenu nevyčíslil, pretože tak urobil už v predchádzajúcom podaní z 29. marca 2013 označenom ako „*Vyjádření k odvolání žalované*“ (proti prvému uzneseniu krajského súdu, pozn.), v ktorom náhradu trov svojho právneho zastúpenia v odvolacom konaní vyčíslila celkovou sumou 24,41 € pozostávajúcou z odmeny za jeden úkon právnej služby v sume 16,60 € a jeden režijný paušál v sume 7,81 €; ako aj podania z 25. februára 2014 označeného ako „*Vyjádření k odvolání žalované*“, v ktorom navrhla, aby odvolací súd „*žalobkyni přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení, t. j. k dnešnímu dni odměnu a paušální náhradu na 1 úkon právní pomoci (toto podání)*“.

Sťažovateľka namieta, že uvedeným rozhodnutím krajského súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo odôvodňuje tým, že trovy odvolacieho konania, resp. odmenu za právne zastúpenie v odvolacom konaní, musí v konečnom dôsledku zaplatiť zo svojho len preto, že tieto jej právny zástupca v druhom odvolacom konaní „*neopakoval*“.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že krajský súd uznesením č. k. 14 Co/258/2014-92 z 20. júna 2014 vo výroku, ktorým jej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 14 Co/258/2014-92 z 20. júna 2014 vo výroku, ktorým jej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Napriek tomu, že sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa problematiky náhrady trov konania, ktorú v sťažnosti aj konkrétne cituje, ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní zistil, že sa vyznačuje nedostatkom odôvodnenia, pretože sťažovateľka námietku porušenia svojich práv neodôvodnila v súlade s ich obsahom v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľka v sťažnosti vyslovila len obavu, že trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov jej právneho zastúpenia bude musieť zaplatiť zo svojho.

Ústavný súd opätovne pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podaní sťažovateľov nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 789/09, III. ÚS 280/2013). Povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady (II. ÚS 117/05).

Nespokojnosť sťažovateľa s právnym posúdením veci všeobecným súdom sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vydaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nepovažoval za účelné vyzývať sťažovateľku na odstránenie vytýkaného nedostatku, pretože

vychádzajúc z čl. 51 ods. 1 ústavy z ústavnoprávneho hľadiska nie je žiaden dôvod na spochybnenie, resp. korekciu právneho záveru krajského súdu o nepriznaní náhrady trov (druhého) odvolacieho konania sťažovateľke podľa § 151 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Sťažnosť sťažovateľky by preto bolo možné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2014